

เทวดา

บทที่ 23

พี่เลี้ยงสาวคำหยาด ยืนรออยู่ เมื่อคนทั้งห้าก้าวตามกันขึ้นบ้าน... ไบหน้าคมสวยดู กัมมิดๆ แต่ประกายตาที่มองมือเล็กๆ จับจูงสาวที่มาด้วยกัน กลับทอประกายวาววาว

พิมพ์สมรทักอย่างแจ่มใส “แน่ะ คำหยาดมารอรับแล้ว ทำจะเป็นห่วงน้องเอกมาก” เธอส่งถุขนมให้ “นี่จะ น้องเอกซื้อขนมมาฝากคำหยาด” ความจริงเป็นน้ำใจของเธอเอง

ในระยะใกล้ พิมพ์สมรเห็นสีหน้าของสาวคนเลี้ยงกระด้างขุ่นเคือง ไม่ยอมรับถุขนม เธอไม่เห็นสายตาคมดูของเด็กชายที่จ้องมองฝ่ายนั้นเหมือนสิ่ง รู้แต่ว่ามีอกร้านที่ตะกุกดินฝังซากลูกแมวเมื่อวันก่อนยื่นมารับถุขนมไปอย่างจำใจ

พวกผู้ใหญ่ตามกันเข้าไปข้างใน เทพินถามเจือหัวเราะ
“ลูกเอกได้อะไรมาบ้างคะ ขอคุณแม่ดูบ้างได้ไหม”

เด็กชายไม่ตอบ หันไปจับมือพิมพ์สมรดึงเลี้ยงไปทางหนึ่ง ชักชวนให้นั่งลงเปิดหนังสือ หญิงสาวทำตามอย่างร่าเริงเต็มอกเต็มใจ เต็มใจ เทพินมองแล้วพูดน้ำเสียงมีนัยหยอกเย้า
“พริมน์อยู่ใกล้ใคร ใครก็รัก น่ารักอย่างนี้เอง มิน่าเล่า”
ชายหนุ่มหันมามอง ถามยิ้มๆ “มิน่าเล่าทำไมครับ”
“ฉันไม่แปลกใจแล้วค่ะ ว่าทำไมเสกยอมให้พริมน์ตามไปไหนต่อไหน”

“เสกไปไหนมาไหนกับพริมน์มากกว่าพรรณมานานแล้ว”
“เอ้ แปลกจริง”

“เขา...เอ่อ...เรา... สนิทกันมาก มากกว่าที่เสกสนิทกับพรรณ”
“แล้วทำไมเสกไม่แต่งงานกับพริมน์ล่ะ ทำไมถึงแต่งกับพรรณ”
“เพราะว่าตอนนั้นเสกฝังใจหลงรักพรรณ อยากรแต่งงานกับพรรณที่สุด”

“แล้วตอนนี้ล่ะคะ”

เขายกไหล่เล็กน้อย “ทุกอย่างเปลี่ยนไปซะ”

“แปลว่าเสกไม่รักพรรณแล้วหรือคะ” เธอจ้องหน้าเขาอย่างคาดคั้นจะเอาคำตอบ ชายหนุ่มจึงตอบว่า

“คนที่หลงรักพรรณไม่ลืมหุสุมิตาคอนนั้นตายไปแล้ว”

“อ้าว แล้วจะทำยังไง เพิ่งแต่งงานกันแท้ๆ”

“ไม่ต้องทำยังไง” เขาพูดยิ้มๆ

“เสกอนอะไรพรรณซะใหม่ มีอะไรก็ค่อยๆ พูดจาทำความเข้าใจกันซีคะ แล้วจะได้รักกันเหมือนเก่า”

เขายิ้มแทนคำตอบ

ภาพเด็กน้อยอิงแอบแนบชิดพิมพ์สมร ทำให้เขาต้องวนเวียนสายตามามอง เสียงเธอหัวเราะสดใสและสีหน้าของเด็กน้อยก็บอกความพึงพอใจ มีแม่สาวคนเลี้ยงสีหน้าขุ่นซึ่งแข็งกร้าวหนึ่งเฝ้าอยู่ไม่ห่าง

เด็กชายกลับมีสีหน้าบึ้งตึงท่าที่แข็งขืนเมื่อร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาข้างๆ เช่นเดียวกับแม่สาวสวยคนเลี้ยงที่แม่กัมหน้าครั้งๆ ก็ยังลอบมองเขาอย่างระแวง น้ำเสียงเสกสิทธิ์ราบเรียบเจือหัวเราะถามว่า

“ทำอะไรกันครับ”

เพราะเด็กชายไม่ยอมตอบ พิมพ์สมรจึงตอบแทน

“อ่านหนังสือการ์ตูนกันอยู่ค่ะ”

หนังสือการ์ตูนน่ารักสำหรับเด็กหกขวบไม่เป็นพิษเป็นภัยทำให้เขาต้องมองไบหน้าเล็กๆ ที่มีสีหน้าไว้ตัว เด็กชายไม่ยอมมองเขาเหมือนอยากให้ไปห่างๆ เร็วๆ

เทพินเดินตามมา “ที่โน่นไม่มีโรงเรียนสอนภาษาไทย ฉันทจึง

ต้องสอนลูกเอง แต่มีเวลาให้เขาน้อย เขาก็เลยยังอ่านเขียนไม่ได้ นี่คงต้องหาครูมาสอนพิเศษก่อนจะเข้าโรงเรียนจริงๆ ฉันท้ากลับมากลับมาและเขาก็ยังไม่พร้อมเลยต้องรอเข้าโรงเรียนปีหน้า”

“ผมมาสอนให้ก็ได้ครับ” น้ำเสียงเจ้าหัวเราะเสนอตัวทำให้ทุกคนแปลกใจ

“คะ...? พูดจริงหรือ”

“อะไรนะ คุณเสกนะหรือจะมาสอนหนังสือให้น้องเอก”

“ผมเต็มใจนะครับ ผมอยู่ว่างๆ ไม่ได้ทำอะไรก็อยากทำตัวให้เป็นประโยชน์บ้าง”

พิมพ์สมรเหล่ตามองใบหน้าสะอาดของอีกฝ่ายอย่างคาดเดาแล้วก็เริ่มขุ่นข้องปวดๆ ขณะที่สุภาพสตรีสาวสวยในชุดดำที่นั่งลงข้างๆ ร่างใหญ่ มีสีหน้าเปล่งปลั่งยินดี

“แหม ถ้าเสกจะมาจริงๆ ก็ดีนะซี”

แม่สาวค้อนคนตัวโตตาแทบกลับ

เด็กชายโผล่เข้ากอดมารดากระซิบข้างหู เทพินรับฟังแล้วหันมาพูดว่า “น้องเอกอยากให้พรีมมาคะ”

เสียงทุ้มท่วงตึงทันที “พรีมต้องทำงานของเขาครับ”

เด็กชายกระซิบข้างหูมารดาอีก

“ให้นอนที่นี่ เข้าไปทำงาน” คุณแม่ยังสาวพูดตามลูกชาย

“คงไม่ได้หรอกครับ” เสียงทุ้มห้าวๆ รีบปฏิเสธ

“ได้ซีคะ ถ้าพี่เทพินอนุญาต พรีมจะมา” คำตอบของเธอและรอยยิ้มพึงใจของเด็กชายทำให้สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึม.....

ชายหนุ่มทั้งสองนั่งเงียบเหมือนมีเรื่องเป็นกังวลเมื่อขับรถออกมาจากบ้านหลังใหญ่หรู เมื่อครู่ก่อนนี้ ผู้หญิงสาวทั้งสองถือเป็นเรื่องเป็นจึ่งนัดหมายกันอย่างดีดี เสกสิทธิ์ท่วงตึงแต่ไม่เป็นผล พิมพ์สมรยืนยันจะมานอนค้างกับเด็กชายผู้มีบุคลิกไม่เหมือนเด็กอื่นๆ

“พรีมคงไม่มาค้างที่นี่จริงๆ หรือคะ”

“หือ อะไร ทำไมจะไม่มาล่ะคะ”

“ไหนพรีมบอกว่าเด็กไม่น่ารักแล้วจะมานอนด้วยทำไม”

“โธ่ ก็น้องเอกยังเป็นเด็กเล็กๆ แท้ๆ ที่น้องเอกเป็นแบบนี้พรีมว่าเป็นเพราะคนเลี้ยคนก่อนๆ แน่ๆ แล้วยัยคำหยาดก็เพี้ยนยิ่งกว่าเพี้ยน ไม่รู้ว่าทำไมทั้งคุณหญิงทั้งพี่เทพินถึงไวใจให้ดูแลน้องเอก”

ธาดาทถามว่า “คำหยาดคนนีมาทำงานที่นี่ได้ยังงัยอรับ”

“เพื่อนคุณหญิงฝากมาเมื่อไม่นานนี้เอง มากันทั้งผัวทั้งเมีย”

“คุณหญิงบอกว่าขยัน ทำงานเก่งทั้งคู่ แต่พรีมว่าพวกเขาแปลกทั้งคู่เลย นายคำแบ่งตัวโตยังกับยักษ์ มาที่ไรก็เห็นก้มหน้าก้มตาทำงานไม่เห็นพูดจากับใคร”

“แล้วอย่างนี้พรีมยังจะมานอนที่นี่อีกหรือ”

“ก็พรีมสงสารน้องเอกนี่คะ”

“พรีมคิดว่าจะช่วยเปลี่ยนให้เขาดีขึ้นได้นั้นหรือ”

“เปลี่ยนได้หรือไม่ได้ก็ต้องลองดู” สัมเสียงเธอออกอาการหมั่นไส้ใครบางคนขึ้นมา “พรีมว่าคงจะดีกว่าให้ผู้ชายที่เพิ่งแต่งงานไม่กี่วัน มาที่บ้านของสาวสวยเพื่อนรักที่เพิ่งเป็นมายสามี่ตายหมาดๆ ทุกวัน โดยยกลูกชายที่ไร้เดียงสาตัวเล็กๆ ของเธอมาเป็นข้ออ้างแน่ๆ เลย”

“ผมบริสุทธิ์ใจนะ”

“คำ... คุณเสกบริสุทธิ์ใจเสมอละ แล้วที่หายไปค้างคืนชายทะเลกับชมัณูช นั้นก็บริสุทธิ์ใจด้วยใช่ไหม”

“ก็ใช่.....”

“งั้นก็เลิกพูดได้แล้ว” เธอเสียงเขี้ยวหยันตาขุ่นขวาง

เธอบอกให้แหวะที่ห้างสรรพสินค้าใหญ่ “คุณป้าสุขสันต์บอกให้ซื้อของกลับไปหลายอย่างคะ หมูนี่มีแขกมาบ้านบ่อย พวกเครื่องดื่ม

ของขบเคี้ยวหมดไปเรื่อยๆ และพวกอาอัชซาก็ไม่วางชื่อหามาให้อย่างเคย”

ชายหนุ่มเลียวรถเข้าที่จอดอย่างไม่เกียงงอน

ร่างสูงลำสันเดินอยู่ข้างๆ เธอ มีร่างสูงสันทัดของนายบอดีการ์ดเดินตาม กลุ่มเด็กวัยรุ่นที่วิ่งตามกันผ่านมา กระแทกถูกเธอโดยไม่ตั้งใจ ทำให้ร่างบางๆ ชวดเซ แล้วร่างสูงที่เดินข้างๆ ก็เอื้อแขนโอบรับไว้

เธอหันมาหัวเราะและสีหน้าของอีกฝ่ายก็กระจ่างอ่อนโยนตอบสนอง ... คนที่เดินตาม ได้แต่ส่ายหน้าอย่างเป็นห่วงกังวลแทน

ชายหนุ่มหันมาส่งธนบัตรให้ปึกหนึ่ง

“ท่าน... เอ้อ... ชาติคงต้องการของใช้บ้าง ไปเลือกซื้อเสื้อผ้าเหมาะๆ และของใช้ส่วนตัวเอาตามใจชอบนะ ผมจะไปซูเปอร์มาร์เก็ตตรงโน้น อีกหนึ่งชั่วโมงไปพบที่รถก็แล้วกัน”

‘ท่านชาติ’ รับเงิน ยอมแยกตัวอย่างว่าง่าย

ขณะที่สองหนุ่มสาวช่วยกันหาซื้อของกินของใช้ที่ซูเปอร์มาร์เก็ตหนุ่มหน้าบากรอยแผลเป็น แต่สีหน้าซื้อสุขุม ก็เลือกเข้าร้านเสื้อผ้าของผู้ชายที่ดูหรูหรา แม่สาวคนขายเข้ามารับรองดูแลช่วยเลือกแบบ และจัดการให้เขาทดลองสวมใส่ด้วยท่าที่เอาอกเอาใจ และเพราะขณะนั้นร้านใหญ่มีลูกค้าอื่นอยู่เพียงไม่กี่คน สาวๆ คนขายจึงพากันมารุมล้อมแม่หน้าตาเขาไม่ได้หล່หลือ แต่สีหน้าท่าทางดูดีทั้งยังกำเงินสดมาเป็นพ่อนทำให้เป็นที่สนอกสนใจ

เขาสวมชุดใหม่เดินออกมา ทางเกวียนทรงสมัยสีเขียวใสแปลกตา เสื้อยืดคอโปโลแขนสั้นมีลวดลายสีสลับตาออกส้มๆ แดงๆ ฉูดฉาด

เสกสิทธิ์หัวเราะเมื่อพารถเข็นข้าวของมาพบกันพอดี

“ชุดอะไรกันนี่”

“สวยไหมท่าน” เขายืดตัวอวด

“สวย แต่มัน... เอ้อ... แปลกๆ”

“ความจริงมันก็ดูดีนะคะ แต่ถ้าแยกกันใส่กับเสื้อกางเกงเรียบๆ จะดูดีขึ้นแยะเชียว” พิมพ์สมรเอาใจช่วย

ผู้หญิงคนหนึ่งเดินตามมาหลังจากเฝ้ามองอยู่นาน ท่าที่รีเข้ามาชี้มือตะโกนตำหนิติเตียนบอกให้รู้ว่าไม่ใช่มิตร “ไอ้สม เป็นมึงใช่ไหม มึงจำกูไม่ได้หรือ กูเป็นเมียที่มึงทิ้งให้เลี้ยงลูกยังงัยล่ะ”

ชายทั้งสองหันมามองหน้ากันเล็กน้อย

“คุณจำคนผิดแล้ว”

“ไอ้ให้..... มึงไม่ต้องมาตีหน้าชื่อ ใครจะจำผัวตัวเองไม่ได้ ต่อให้มึงแปลงโฉมยังงัยก็เหอะ นี่ รอยแผลเป็นตรงนี้กูฝากไว้เอง มึงจำได้ไหม มึงกับพวกจูดลูกสาวเขาไปชมขิ่น กูรู้เลยเอาขวดเหล้าฟาดเข้าให้ ต้องไปเย็บตึงหลายเข็ม.....”

พิมพ์สมรที่ตลกตกใจนึกว่าโดนคนเสียสติเล่นงาน หันมาตกใจกับเรื่องที่ได้ยิน “อะไรนะ คุณชาติทำอะไร”

“คุณชาติ..! เฮอะ นี่มึงกลายมาเป็นคุณชาติตั้งแต่เมื่อไหร่ ไอ้สมเอ๊ย ไอ้โจรห้าร้อย.....”

คุณชาติ สีหน้าแตกตื่น “ผมไปก่อนดีกว่า แล้วพบกันที่บ้านนะขอรับ”

ถุงข้าวของถูกโยนลงในรถเข็น แล้วร่างสูงสันทัดก็หันปรูดวิ่งหนี หญิงร่างใหญ่ส่งเสียงด่าไล่หลังวิ่งตาม วุ่นวายไปทั้งห้าง

พิมพ์สมรหันมามองชายหนุ่มด้วยสีหน้ากลางแคลง

“คนอย่างนี้หรือที่คุณเสกไว้ใจให้เข้ามาอยู่ในบ้าน บอกมาสิว่ารู้จักกันมาแต่ไหน ทำอะไรด้วยกันมาบ้าง”

“อะไรอีก”

ร่างสูงใสรถเข็นมุ่งไปยังรถยนต์ ลำเสียงข้าวของใส่ที่ว่างท้ายรถก่อนจะพารถออกจากที่อย่างรวดเร็วเหมือนจะหนี.....